

Cuprins

CASTELE DE NISIP

Un volum de povestiri romance

Coordonatori:

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

De ce un...	7
Castel Bogdan	11
Anamaria Ionescu	21
Teodora Matei	29
Teodora Matei - Zilele simțelor	49
Virida Oprea - Despre te oprește	115
Castel Timaric - Nuanțe de rozgal și umbră	133
Lucian-Dragoș Bogdan - Nu poți să spui povestea	229
Elizeta Cojocaru - Intrada și un	259
Simona Zamfir - Viața de diplomat de vială	273

București, 2019

Cuprins

De ce un nou volum romance?	7
Dănuț Ungureanu – Rodica din oglindă	11
Anamaria Ionescu – Aniversarea căsătoriei	43
Teodora Șerbănescu – Cei o sută de crini	59
Teodora Matei – Zăpezile amintirilor	89
Mirela Oprea – Destine în oglindă	110
Daniel Timariu – Nuanțe de roșcat și negru	213
Lucian-Dragoș Bogdan – Nu știu să spun povești	229
Rebeca Cojocaru – Între da și nu	259
Monica Ramirez – Viața de dincolo de viață	273

Rodica din oglindă

Odată, demult, găsiseră marea după furtună. Era prin aprilie, soarele pripea timid, vântul sufla doar cât să-i sâcăie, dar vijelia din noaptea trecută lăsase în urmă talazuri incredibile, care continuau să macine nisipul plajei. În mugetul lor nu-ți puteai auzi nici măcar gândurile.

Gașca își făcuse de lucru cu te miri ce, căci nu putuseră deschide umbrelele să joace prostioare pe prosop, cu berile în geanta frigorifică. Răzvan, Paulică și Dorel-nebunul meștereau un soi de catamaran, care ieșea de fiecare dată altfel, nemaivorbind de grămada pieselor rămase pe dinafară.

Danilo încercase să participe, dar băieții îl ușuiău cu indulgență simpatie, ca și cum faptul că scria povestioare anula studiile tehnice pe care le urmase ca și ei. În cele din urmă renunțase (deși i-ar fi putut pune pe calea cea bună cu câteva observații de bun simț) și se dusesse spre grupul fetelor, riscând să se pomenească încărcat cu o droaie de însărcinări exprimate pisicește, irezistibil.

Lili colecționase deja câteva zeci de selfiuri, dar nu dădea semne de oboseală. Ela încerca diverse posturi yoga („asane, dragă”), iar la sfârșitul zilei avea să se plângă eroic

de mulțimea entorselor căpătate în câmpul spiritualității orientale. Oana citea, cu cartea pitită în poală, scuturând din când în când colbul strâns în pagini (ehei, „cartea de nisip”...), iar Mia, neputându-se dedica telefonului, naviga cu privirea tot mai departe, dincolo de hotarul unde nu mai știi care-i apa, care cerul, care visul...

Chiar ea băgase de seamă că Dani inventase un joc al lui, plimbându-se de colo colo prin spuma ce sfârșea valurile, cu pantalonii suflecați sub genunchi. Apă calduță, în ciuda sezonului timpuriu.

„Uite, fetelor, copilul” le avertizase Mia pe celelalte. Ele chicotiseră, urmărindu-l cum cască gura ca un amfibian aruncat pe mal, sufocându-se, cu fața congestionată.

Se apropiaseră curioase, iar savanții catamaranului ratat zvârliseră sculele prin nisip și le urmaseră, luând o pauză binemeritată, ca nu cumva să se petreacă ceva interesant în lipsa lor.

„Ce puii mei faci, mă?” îi strigase lui Danilo la ureche, în mugetul monstruos, Dorel-nebunul, cel mai receptiv la chestii noi și ciudate.

Atunci el îi lămurise mai mult prin semne că e prima oară când se simte liber să urle din răspuțeri fără să deranjeze pe nimeni în jur, fără să-și audă el însuși răcnetele, într-o descărcare totală, lipsită de inhibiții, care-i făcea extraordinar de bine. Ce putea fi mai absurd, mai grotesc?

Ei bine, astea erau nebuniile găștii lor, cele care-i deosebeau de alte grupuri. Îi adunaseră la un loc și-i țineau unii lângă alții, de ajunseseră să nu mai poată plănui vreo ieșire undeva, o fugă, un chef, fără să se dea peste cap ca să fie toți acolo. De-ajuns ca unuia să-i treacă ceva prin cap și restul năvăleau să-și însușească, să susțină și să îmbogățească

trăsnaia lui. Așa că, o clipă mai târziu, urlau toți cât îi țineau plămânii, gâtul, obrajii, fără să audă absolut nimic, căci marea își pusese mintea cu ei, bătându-i la propriul lor joc. Un sfert de ceas se luptaseră cu vuietul și-n cele din urmă se opriseră mulțumiți de acest catharsis, iar Dorel-nebunul, ca de obicei cel mai zelos, îi anunțase cu firul de glas ce-i mai rămăsese că s-a făcut ora să meargă la cârciumă.

Ce vremuri minunate...

— Tu vrei ceva? îl întrebase Mia, înainte de-a prelua conducerea micului grup expediționar ce avea să străbată un kilometru pe plaja presărată cu sute de victime benevole ale soarelui de august.

„Dar câte nu vrea un bărbat la cincizeci de ani...”, se pomeni Dani gândind. „Câte încă mai vrea...”

Se mulțumi să dea din cap, căci în fond nu despre idealuri evaporate, nerealizări și alte probleme existențiale se vorbea aici, ci doar despre sucuri, beri, covrigei, hamsii. Adică tot ce pot, cu spirit de sacrificiu, să-i aducă singurului bărbat din familie nevasta, soacra și-o fiică, de la barul din celălalt capăt al Vămii, confruntându-se la fiecare pas, cumva ca-n legenda sărmanului meseriaș Manole, cu stihii de priviri impertinente și complimente fluierate.

— Ai grijă să nu faci insolație, că nu mai ești vreun tinerel. Și nu-i lăsa pe toți să ne-nghesuie cu cearceafurile lor sindicaliste, să ne ia spațiul intim... Ne-ntoarcem repede.

Aveau să lipsească cel puțin trei ceasuri, fiindcă precis treceau și pe la pensiune, pentru o gustărică și-o „refrișare”,

vorba cu etimologie franțuzească incluzând complicatele necesități fiziologice ale bătrânei, refacerea machiajului de plajă/faleză al Miei (plus un minuscul somn de frumusețe), unele fițe ale copilei de șaptesprezece ani.

„Unde-s furtunile de altădată?” reluă Danilo șirul gândurilor melancolice, după ce-și petrecuse cu ochii femeile și se răsucise spre mare, să se spele de mizeriile peisajului din spatelul său. Burți, tatuaje, chelii, vaste culturi celulitice, etalate cu mândrie de ființe ce cu greu puteau fi numite omenеști. Și belșugul producției lor de chiștoace, pungi, scuipați, peturi, cotoare de fructe, cioburi, hârtie igienică, muște. Mușteee...

Douăzeci de ani zburaseră.

Unde erau acum Răzvan, Dorel-nebunul, Paulică? Peste alte mări și țări, vezi bine, ori în pârnaie, ori la Reînvierea. Ce se-alesese de Lili, Ela și Oana? La țară cu orătăniile, în vreun birouaș de subsol, la balamuc. Risipiți cu toții de vijeliile vieții, aruncați care-ncotro, după ce încercaseră cu disperare să se agațe de ceva, orice, să rămână tineri, veseli, fără griji. „S-a spart gașca” îi cită Dani pe băieții de la Sarmalele Reci.

Dar el măcar supraviețuise cumva viiturii. Familie, serviciu decent, deși cam plicticos, apartament, bojdeucă la țară, două mașini de ocazie... Vacanțe cumînți pe la greci și pe la turci, cu vreun alt cuplu cumsecade, care nu se-aruncă la mai mult de-un pahar cu vin pe seară și dă stingerea înainte de miezul nopții. Televizor cât cuprinde, din când în când un film la mall.

Liniște. Multă liniște.

Cineva îl privea insistent din apă. O oaste uriașă de albi ca brânza, ori jupuiți, parcă scăpați din beciurile Inchiziției, lua

cu asalt valurile potrivite de statură, însoțindu-și țopăielile din profil cu minunate chirăieli.

Dar soarele, spart în milioane de cioburi risipite pe zbârcita mare, îl împiedica să caute prin mulțimea nimfelor și atleților agățați de rășuște, delfini, crocodili, țestoase, o fabuloasă faună gonflabilă. Unde mai pui că erau sumedenie și cumva parcă îl fixau cu toții. Într-un soi de tristețe, puse palma streășină la ochi și se concentra vreme de câteva secunde. Nici n-avea nevoie de mai mult.

Rodica.

Deodată, cum se întâmplă prin filmele de fițe psihologice, susținute cu efecte pe cât de slăbuțe tehnic pe-atât de emfaticе, totul încremeni în jurul lui Danilo, estompându-se într-o penumbră convenabilă. Se stinseră chiotele acvaticе, răcnetele debaterilor de plajă, plânsetele odraslelor răzgâiate. Eructațiile domnilor umflați cu bere blondă și miorlăielile veninoase ale doamnelor căpătară o oarecare discreție nobilă, de haiku. Conținută, suspendate pe termen nelimitat, scenele grandioase ale baletului uman, fugiră în neant micile dramolete individuale ori de familie, dispărând laolaltă cu miile de gesturi triviale, meschine, grotești.

Deodată nimeni nu-și mai sufla nasul, nu se mai scărpină în..., nu-și mai mângâia burta cu adorație. Universul adânc se revărsase, iar ei așteptau acum, cu respirația tăiată, continuarea acestei întâmplări de dimensiuni cosmice.

Rodica își scutură părul băiețesc, țesând o aureolă de mărgăritare, și veni spre el cum ies din apă toți scaldătorii anonimi, cu mișcări ample ale șoldurilor, spintecând o cărare prin mulțimea care-i făcea loc umilă. Așa se vor fi tras din cale curtenii la trecerea vreunei regine ce-și părăsea pentru scurt timp iatacurile interzise...

— Ce faci? ciripi când ajunse la prosopul lui galben, ales de Mia ca manifest al luptei cu resemnarea vârstei a doua spre a treia.

Avea același glas de mărgele, a cărui amintire îl bântuise multă vreme, ca un răs neconținut.

— Bine, răspunse el stupid, cu un reflex al politeții educate.

„O, Rodicuța”, porni însă gândul, „copil fermecător, m-ai găsit și aici, la marginea lumii, înecat în zoaiele lumii reale. După atâția și atâția ani, ia să vedem, după douăzeci și cinci de ani, ar trebui să mi te înfățișezi sub chipul și asemănarea unei doamne de vreo patruzeci, în toată puterea feminității echilibrate și feroce. În loc de asta...”

În loc de asta nu se mai sătura privind-o, punând la bătaie întreaga lui experiență de evaluator și auditor, la a cărei șlefuire lucrase după absolvire, ani după ani, mai ales în cei dedicați capitalismului.

„...Rodică, floare de crin / În plin să-ți meargă vrerile tale / Precum tu, dragă, ne ieși cu plin...”

Spre deosebire de Alecsandri, însă, pentru Danilo ea rămăsese floarea aceea de câmp, albăstreaua mlădioasă, unduindu-se în tremurul văzduhului de vară.

„Nu te-ai ofilit nici măcar cu un an, nici măcar cu o zi, preafrumoaso... Așa-s visele, fără pieire, și se vede treaba că am stat totuși prea mult la soare...”

Doar că îndată ce strânsese pleoapele, pentru a alunga, cu părere de rău, năluca dragă, ființa alcătuită poate în întregime din aduceri aminte îi atinse obrazul cu degetele încă umede, făcându-l să tresară uimit.

— Ce faci? răsă iar Rodicuța, după care se aplecă și-l sărută ușor pe obraz.

Ori poate un fluture de apă și vânt poposise o clipă pe pielea lui fierbinte?

— Rodica... făcu Danilo cu prea puțin aer în întrebare. Rodi? De unde...

Fata recupără o trăistuță înflorată, care zăcuse până atunci neobservată printre alte prosoape, câțiva metri mai încolo, și-l împinse cu dezinvoltura pe care și-o amintea prea bine, făcându-și loc lângă el.

Iar bărbatul i se supuse vrăjit. Îndată inspiră parfumul de gutui coapte, ridicându-se din scobitura gingașă a sânilor. Cum mai răsese de ei în prima noapte când fuseseră cât pe ce să se iubească sub un cearceaf de mătase, și cât mai tânjise tot restul vieții după gustul lor dulce-sărat... Așa ceva soarele nu putea născoci.

— Ce surpriză, tu aici? se dezmetici cu un efort supraomenesc. La asta chiar nu m-am așteptat...

Rodicuța se lăsă pe spate și începu să foarfece aerul cu minunatele ei piciorușe, în felul acela fără astâmpăr. Când umerii li se atinseră, ceva, un curent slab trecu dintr-un trup în celălalt și înapoi, înlesnind un schimb de senzații de neînchipuit, o chimie a plăcerii bănuite, dar neîmplinite.

— Ești în vacanță... cu ai tăi? șovăi el o clipă mai târziu.

— Ce-ți veni? se miră ea veselă, săgetându-l cu coada ochiului.

În jurul lor, firește, omenirea își reluase activitatea cu bună dispoziție furioasă, dincolo însă de un glob străveziu, indestructibil, înăuntrul căruia rămăseseră doar ei doi.

— Care ai mei? Mămica n-o putut să vină, iar sor-mea e dusă la Reghin cu ale ei.

Danilo își mai smulse o săgeată din inimă, acestea fiind exact vorbele cu care ea îi întâmpinase sosirea în casa

părintească de lângă leneșul Mureș, demult, tare demult. Și tot ca atunci, el întreabă:

— Și-atunci... ești singură pe-aici?

— Ghici! îl tachină ea topindu-l iar cu un zâmbet.

Știa că n-are rost să se vâre în sufletul ei. Mai devreme sau mai târziu, avea să i-l ofere ea însăși pe-o tăviță de cleștar.

„Mai târziu? Oh, dintr-o clipă-n alta or să se-ntoarcă fetele cu hamsii și fanta și nimic nu va putea împiedica o scenă. Sau mai multe...”

— Care-i secretul tău, Dani? făcu Rodicuța.

Degetele mici se plimbau fără sfială pe chipul lui durduliu, redescoperind poate niște poteci de multă vreme neumblate.

— Nici n-o trecut timpul peste tine, n-ai o cută, un rid... Cum faci, tu, slăbătură?

Ăsta era alintul lor din zilele arșiței de la stăvilă, unde Mureșul aruncase pe-un cot o limbă de nisip, transformând locul într-o plajă invadată de adolescenți și unii „mai trecuți”, așa, ca Danilo. Adică trecuți de douăzeci de ani.

El primi ironia.

— Viața, Rodi, cu toate preparatele ei... Dar tu? Tu cum de nu te-ai schimbat?

Rodica sări în picioare și se scutură de nisipul ce-i acoperise coapsele până sub șoldurile mici. Această întâlnire a lor, picată din cer, plăsmuită din nimic, părea că n-o tulburase câtuși de puțin. Într-o clipă pescui din trăistuță o pereche de șlapi și una din rochițele ei albe, de pânză.

— Văleu, cât îi ceasul, doișpe? Hai, nu mai sta ca blegul, pune ceva pe tine, că trec ăia să ne ia cu mașina. Trebe să fugim la șosea, altfel mergem pe jos până-n 2 Mai. Începe bairamul fără noi!

Panica ei, inexplicabil, îl molipsi într-o clipă.

— 2 Mai? Ce să... Care ăia?

Fără să-și dea seama ce face, se ridicase și el, înșfăcând pantalonii scurți, un tricou „Harley-Davidson” (nu condusese în viața lui nimic) și o sanda care, conform cutumei estivale, ascundea portmoneul.

— Te codești, se bosumflă Rodicuța, mereu te codești... Hai, că vorbim pe drum...

Absurdul situației îi dădu atunci brânci spre prosopul galben, în zona de siguranță cuvenită vârstei și poziției sale sociale. („Nu mai am pleata de la douășcinci, evazații, pachetul de „Carpați fără” în buzunar, nepăsarea lui „mi se fâlfaie”, cu care mă scoteam din orice cumpănă, inclusiv una ca asta - să-mi bag picioarele și să fug la un chef cu necunoscuți, șase, șapte kilometri mai încolo, abandonându-mi femeile, fiindcă iubirea tinereții mele a ieșit din mare...”)

„Nu, nu mai sunt ăla.”

Fata îi simțise ezitarea și-atunci făcu ce știa ea mai bine, dintotdeauna, îl luă în brațe, electrocutându-l.

— Pentru mine, Dani... îi susură în ureche.

„Nu, nu mai sunt...”

Doar o clipă se mai clătină el pe muchia dintre cumințenia lui „ce se cuvine” și hăul aventurii.

„Cine sunt eu, unde sunt, ce mă așteaptă mai departe?”

Îndată alunecase în haine. Putea lăsa prosoapele, umbrela, șezlongul-lu'-mamare, în fine, restul lucrurilor, fără grijă. Cine naiba să le fure? Era aproape amiază, într-un sfert de ceas mașina „ăloră” avea să-i debarce la 2 Mai, locul atâtor petreceri de odinioară, începute tot așa, la prânz și suspendate în zorii zilei următoare.

Firește că de data asta n-avea să-l prindă cântatul cocoșilor, proptit în sticla goală de votcă, dar ceva-ceva, de

poftă, tot avea să guste din chefulețul la care se pomenise convocat atât de intempestiv...

Firește că nu foarte târziu, peste vreo trei ceasuri, se vor despărți cu părere de rău și cumva o să revină, poate pe jos, poate cu „ia-mă, nene”, la prosopul galben, unde fetele lui (presupunând că-i vor fi observat lipsa) îl vor descoase...

Firește că va inventa o poveste, iar ele se vor preface că-l cred, liniștite că oricum, la cât de bine îl cunosc ele, la cât de prost minte el, realitatea e mult mai decentă decât scornelile unui scriitorăș...

O poveste potrivită, pentru orice ocazie, e tot ce-i trebuie unui bărbat într-un moment important. Și ăsta de-acum pare să fie un astfel de moment.

Așa se gândea Danilo, alergând împiedicat după frumoasa, ispititoarea, mântuitoarea Rodicuța, cum parcă ar fi zorit după tinerețea lui, mult mai sprintenă, care-l lăsase de mult în urmă, ducându-se pe veșnicele ei tărâmurile de amintiri.

O singură dată se mai întoarse ea, auzindu-l pesemne cum găfâie prin nisip, și-l sărută scurt, dar apăsător, drept pe gură. Iar bărbatul zilelor noastre, de parcă ar fi primit o dușcă de apă vie, rămasă din vreo fărâmbă de basm călătorit peste Marea Neagră, poate tocmai din îndepărtata Turcie, odată prinse puteri și-o întrecu.

Firește că nu-i aștepta nicio mașină. Către bulgari curgea leneș un râu motorizat, adăugând aerosolilor binefacerele tratamentului gratuit cu monoxid de cea mai bună calitate. Spre centrul Vămii, ca de obicei, se circula foarte greu, papucii de plajă ori tălpile goale dovedindu-se mijloace

mult mai rapide decât alde Audi, Ford, sau BMW. Niciuna din caroseriile prăfuite nu era pentru ei.

— Eu ți-am zis, futu-i! trâmbiță Rodicuța, făcându-și loc prin viermuiala de trupuri bronzate care se îndreptau spre ulița mare, amenințând s-o târască spre cârciumile de pe margini.

Danilo o urmă spășit, rugându-se să nu dea peste Mia & co. înainte de-a se îndepărta de sat. Dacă logica i-ar fi funcționat la parametri nominali, nici atunci n-ar fi trebuit să se simtă în siguranță, căci nu poți ști niciodată care din cuplurile alea cumsecade cu care-și petreceau serile familiale putea să treacă și să-l repereze pe fereastra mașinii. Un bărbat de cincizeci de ani, la remorca unei fetișcane căreia i-ar fi putut fi tătic. Căci așa arătau lucrurile și nu altfel.

Pe la jumătatea drumului, Rodi vru neapărat să se uite peste zidul care împrejmuia vila sculptorului Cuculeanu, alcătuită, conform legendei, numai din elemente tradiționale dobrogene, cumpărate de pe la localnici. Așa c-o tăiară de-a dreptul peste câmp, spre fortăreața cu pricina, urmând probabil ca după aceea să ia vreo potecuță printre mărăcini și să intre în 2 Mai pe lângă gardul fostei unități militare, ori mai știi, să-și dea drumul pe malul abrupt, spre cherhanaua de pe dig.

Pe-aici, într-o vară, își aminti Danilo ușor neliniștit, un lup alsacian îi făcuse ferfeniță blugii și-o bucă, fiindcă nu-l băgase destul în seamă.

— Și-acum, saltă-mă, bleuguțule, slăbătură! chiui Rodicuța, iar el se opinti, ridicând-o de șolduri.

Ea nu se mai sătura privind muzeul satului din curtea invidiată de lumea bună a Vămii artistice. Danilo simțea că din trupul delicat, ușor ca fulgul, un șuvoi de viață i